

ЗЛАТО И ЖЕЛЪЗО

— Мене всички хвалят, — казало златото. — Когато искат да кажат добра дума за някого, казват му: „Злато си, злато!“ Пръстените, гривните, обещите — всичко, що е хубаво, е направено от мене.

— Тъй е! — казало желъзото. —

Но знай, че хората съ златно рало не оратъ, съ златна брадва не съкатъ, съ златенъ ножъ не рѣжатъ. Човѣкътъ не може да живѣе безъ мене, а безъ тебе — може. Защото желъзото му е потрѣбно, а златото му служи само за украшение.

САПУНЪ И ПЛАТНО

До едно бѣло като снѣгъ платно стояло кжсче жълтъ сапунъ.

— Бѣгай отъ менъ! — казало му платното. — Не виждашъ ли, колко съмъ бѣло? Ще ме изцапашъ. Махай се по-скоро!

— Ахъ, платненце, платненце! Да би знаело, каква полза ще ти принесе, когато се изцапашъ — не би ме пждило. На гледъ азъ съмъ жълтъ, но платна като тебе правя бѣли като снѣгъ.

АРАБСКА БАСНЯ

Тичалъ заякъ колкото сила ималъ. Гонѣло го куче.

Видѣлъ ги единъ овчаръ и казалъ:

— Какъ е възможно, Заяу, ти да

тичашъ по-бързо отъ кучето?

Заякътъ отговорилъ:

— Азъ тичамъ за себе си, а кучето — за своя господаръ.